

BIBELSYN OG MISJONSFORSTÅELSE

av

THOR TORBJØRNSEN

Bibelen og misjonen er hver for seg, og sammen med hverandre, to sentrale størrelser i kristendommens begrepsverden. Bibelen inneholder *budskapet*, og misjon er *forkynnelsen av dette budskapet*. Det er derfor logisk uungåelig at synet på Bibelen og forståelsen av misjonsoppgaven er avhengige av hverandre. Etter nærliggende tankegang er det *bibelsynet* som er det grunnleggende, og *misjonssynet* det avledede. Synet på Bibelen dikterer synet på misjonen. Denne rekkefølgen er vel den mest holdbare, teoretisk sett. Men praktisk går innflytelsesretningen også den andre veien. Konfrontasjonen med hedenskapet stiller budskapet i relieff og vil være med å prege bibelsynet hos misjonæren.

Vi våger derfor å gå den ukonvensjonelle vei og ta *misjonsforkynnelsen* som utgangspunkt og vurderingsgrunnlag.

Neppe noen har betydd så mye for bibelsynet i den positive teologi i Norge som professor Sigurd Odland. Han er mest kjent som initiativtager til opprettelsen av Det teologiske Menighetsfakultet, som fra først av var en protest mot den liberale teologi ved Oslo Universitet. Man husker kanskje best hans kamp mot denne teologis bibelsyn. Det som kanskje de færreste vil huske, er at han også hadde en sterk front mot det fundamentalistiske og det gamle ortodokse bibelsyn. For Odland var ikke en bestemt lære om inspirasjonens «hvorledes» utgangspunktet, men Bibelen *budskap* gjennom forkynnelsen. Det var dette budskap, mente han, som alltid har den vitnesbyrdets kraft i seg, at det rett forkynt overbeviser om den guddommelige sannhet det er satt til å bære frem.

Odland hevder at ingen «i sannhet tror på Kristus» fordi han

først har trodd på Skriften «som et inspirert og pålitelig Guds ord». Han henviser til *misjonsmarkene* for å forklare og bevise hva han mener: «Det kan selvfølgelig ikke falle noen forstandig misjonær inn å oppfordre hedningene til å tro på Kristus under påberopelse av at en slik tro er oppstillet *som frelsesvilkår i Det nye testamente*, som alle vil bøye seg for fordi det er et inspirert Guds ord. Den tenkende hedning ville jo da kunne avvise oppfordringen ved å fremholde at han aldeles ikke vet med hvilken rett misjonæren krever underkastelse under *sine skrifter som et ord fra Gud.*»

I den forbindelse kan vi også henvise til Paulus' Areopagostale (Ap. gj. 17), hvor apostelen kaller hedninger til omvendelse. Det er sitt eget, muntlige budskap han bruker, og henviser ikke til Skriften, dvs. Det gamle testamente, som autoritet. Reaksjonen var visstnok forskjellig hos tilhørerne: noen spottet, mens andre holdt seg til ham og *kom til troen*. Det viste seg at hans muntlige Kristus-forkynnelse bar frukt uten skrifthenvisninger. Han søkte derimot tilknytning til tilhørernes egen forestillingsverden om den ukjente Gud, og forkynte sitt budskap ut fra det. Men selv om han søkte tilknytning på den måten, var budskapet radikalt nytt: den oppstandne Jesus Kristus.

Annerledes foregikk det når han forkynte Kristus i synagogene. Da knyttet han det til G. T. Det var et særtrekk ved den apostoliske forkynnelse for jøder, at den med kraft proklamerte Jesus Kristus som oppfyllelsen av profetiene i G. T. og Guds løfter til fedrene. Han var Messias. Men selv om forkynnelsen søkte sin bakgrunn og støtte i G. T. var budskapets centrum og innhold også *her* noe radikalt nytt, nemlig den at Jesus, tømmermannsønnen fra Nasaret, var denne Messias, og at han var stått opp fra de døde. Og det var dette *nye* i budskapet som «stakk dem i hjertet» og gjorde at de søkte omvendelse.

Det er vanskelig å gi noen menneskelig forklaring på hvorfor dette budskapet var så sterkt og overbevisende i seg selv. Det var slett ikke noen selvsagt ting for jødene å trekke *den* konklusjon ut fra G. T. at Jesus fra Nasaret var Messias. Tvertimot, det var i apostlenes muntlige vidnesbyrd en så stor kraft at den slo

igjennom, enten til rasende motstand eller til anger, bot og omvendelse.

Å forklare denne kraft og virkning rent psykologisk, går vel neppe an. Det må være litt av en gåte for dem som bare regner med menneskets egne iboende krefter, at budskapet fikk slik gjennomgangskraft og kristendommen en så fantastisk ekspansjon i aposteltiden. Forklaringen finner den troende kristne i Den Hellige Ånds kraft. Parakleten, Guds advokat, «overbeviste verden om synd, rettferdighet og dom.»

Vi tror også at den samme kraft er virksom idag i misjonsforkynnelsen. Det er *menigheten* som formidler Ordet om Kristus. Og den som kommer til troen på Kristus, erkjenner at også de kristne før ham, er kommet til troen ved det samme budskapet. For ham vil det imidlertid ikke være naturlig å reflektere seg til at frelsesordet opprinnelig gikk frem av menigheten selv, men at dette kerygma kom til menigheten utenfra og grunner seg på de frelsesbegivenhetene som fant sted i historien og som Bibelen beretter om. «Det som vi har sett og hørt, det forkynner vi eder, forat og I kan ha samfunn med oss; men vårt samfunn er med Faderen og med hans sønn Jesus Kristus» (1. Johs. 1, 3).

Erfaringene fra misjonsforkynnelse og -praksis støtter det syn at en teologisk teori om Skriftens inspirasjon, eller endog troen på en slik inspirasjon, ikke er noen forutsetning for å motta Ordet i tro. Det er Ordet selv som virker, fritt og direkte. Det er, som det har vært sagt «talende, nærværende, angripende og engasjerende». Enhver inspirasjonsteori vil alltid komme til kort overfor Bibel-budskapets suverene karakter.

Som nevnt, forutsetter dette at det er skjedd bestemte historiske hendinger som frelsen grunner seg på, og disse hendinger er samtidig Bibel-budskapets innhold.

Imidlertid er disse frelsesbegivenhetene av en slik karakter at de lett kan betviles og bestrides. Mange hevder at de har *mytisk karakter*. Den gamle liberale teologi ville fjerne det «mytiske», mens den nye såkalte kerygmateologi hevder at vi nettopp i dette mytiske finner kjernen i det nytestamentlige budskap. Livets dybdedimensjoner synes å være av en slik art, at de ikke kan

fremstilles ved vanlige begreper, men bare i mytologiske forestillingsbilder. For å komme inn til kjernen, må disse forestillingsbilder avskalles slik at deres aktuelle betydning kommer frem.

Vår oppgave idag er ikke å analysere og vurdere denne teologiske retning i hele sin bredde. Vi skal begrense oss til dens plassering i misjonssammenhengen og se om den passer inn der. Dersom det ikke lar seg gjøre, har denne teologien ingen oppgave i den kristne kirke.

Når livets dybde dimensjoner bare kan fremstilles i mytologiske forestillingsbilder, og teologiens oppgave er å nyinterpretere evangeliets budskap ved å avdekke den sannhet som ligger gjemt i myten, hvordan skal da forkynnelsen legges an?

Her er bare to muligheter å velge mellom. Den ene er at misjonæren bruker myten i sin forkynnelse, i bevisstheten om at det *er* en myte han meddeler. Men kan han med full etisk kraft forkynne det som han *vet* er en myte? Vil han ikke komme i en samvittighetskonflikt og dermed miste den inspirasjon og åndelige kraft som er nødvendig for å kunne inspirere og animere sine tilhørere til kristent engasjement?

Den andre muligheten er at han i sin forkynnelse nyinterpreteter og forkynner den avdekkede sannhet som myten vil meddele. Men hvorledes skal det gjøres så konkret og livsnært at tilhørerne forstår ham, enn si blir så inspirert og engasjert at de omsetter denne sannheten i praksis? Kan der skapes kristensamfunn i hedenske omgivelser på dette grunnlaget, og vil de nye kristne være istand til å leve ut sitt vidnesbyrd på så uklare premisser?

Ikke minst i misjonslandene viser det seg hvor avhengig man er av det tradisjonelle kristne budskapet. Men kan dette forkynnes med god samvittighet i full overbevisningskraft av en kerygma/eksistensialteolog? Personlig må jeg si meg helt enig med Erling Utne: «Faller den historiske faktisitet bort, så uttømmes også fortellingenes aktuelle sannhetsbetydning.» Det er både logisk og praktisk umulig å gjennomføre avmytologiseringsprogrammet i misjonsforkynnelsen.

De historiske begivenheter som ligger til grunn for og inneholdes i evangeliets budskap, er så integrert i budskapets struktur, at dersom deres faktisitet betviles eller elimineres, faller hele budskapet sammen til ingenting. Den kristne tro står og faller med sannheten av det apostoliske vidnesbyrdet om Jesus Kristus, hans liv, død og oppstandelse. «Er Kristus ikke oppstanden, da er vår forkynnelse intet, da er også eders tro intet, da finnes vi og å være falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet mot Gud at han har oppvakt Kristus» (1. Kor. 15, 14–15).

I midten av forrige århundre var det en stor kristenforfølgelse på Madagaskar. Dronning Ranavalona I hadde utvist de engelske misjonærene, og de kristne ble overlatt til seg selv i denne vonde tiden. Mange ble pint ihjel, og store flokker flyktet og holdt til i bergkuler 60 km utenfor Tananarive. Da dronning Ranavalona døde, fikk misjonærene komme tilbake igjen, og det var på denne tiden Det norske misjonsselskap sendte sine første misjonærer ut. Hvordan sto det til med kristenflokken? Hadde den minket? Nei, tvertimot. Det var flere kristne *etter* forfølgelsen enn det hadde vært *før* forfølgelsen. Hva var grunnen til det? Det var Bibelen som hadde gitt de kristne kraft, ikke bare til å holde ut, men også til å vinne nye for evangeliet. Da Det gassiske bibelselskap ble stiftet i 1965, var vi samlet til stort stevne på Fihaonana, der hvor de kristne søkte tilflukt under forfølgelsen. Talerstolen var satt opp like ved de hulene hvor de hadde gjemt sine Bibler, og da møtet var over, var det mange gassere som samlet seg utenfor disse bibelhulene i stille bønn og takk til Gud for Bibelen. Bibelen har en stor plass i de gassiske kristnes liv og gudstjeneste. De har den med seg til kirke og følger med i den under tekstlesingen.

For noen år siden var Madagaskars protestantiske råd samlet til møte i Manakara på Østkysten. På et offentlig møte talte rektor ved det reformerte teologiske seminar i Tananarive. Han uttalte bl.a. at man ikke måtte ta alt i Bibelen helt bokstavelig, og at det var motsigelser i den. Dette var uhørt, og det kom en storm av protester fra mange av de kristne som hadde vært tilstede ved møtet.

Heller ikke de gassiske kristne var kommet til troen fordi de først hadde trodd på Bibelen og ut fra *det* tok imot Kristus som Herre og Frelser. Nei, det var omvendt: Fordi de var kommet til troen ved det Kristus-budskapet misjonærene forkynte, godtok de Bibelen som Guds Ord. Da de vonde tidene kom og forfølgelsene nærmet seg, forsto de engelske misjonærene at det eneste de kunne gjøre for å gi de gassiske kristne effektiv hjelp til å holde ut i det som måtte komme, var å gi dem Bibelen. De forsto på forhånd at de ville bli utvist, og satte derfor all kraft inn i arbeidet med å få bibeloversettelsen ferdig. Det var det klokeste de kunne gjøre. Det viste seg at det bokstavelig talt skulle bli Bibelen selv som befestet kristendommens posisjon på Madagaskar og ble virkelig menighetsskapende. De gassiske kristne trodde at Bibelen var Guds ord, og det var *det* som gav dem kraften. Vi kan vel neppe være i tvil om at dersom de var blitt påvirket og inspirert av en teologi som hadde avmytologisering på programmet, og som hevdet at den kerygmatiske Kristus var et produkt av menighetsteologi og ikke identisk med den historiske Jesus, da hadde de neppe fått den kraften som trengtes for å holde ut i nøden og vinne nye for evangeliet.

Et ord som stadig går igjen i forkynnelsen på Madagaskar, er Hebr. 13, 8: «Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid.»

Jeg gjentar min påstand at dersom den moderne teologi ikke passer inn i misjonssammenhengen og kan gi nyttige impulser til misjonsforkynnelsen, har denne teologien ingen oppgave i den kristne kirke. Mange, kanskje de fleste misjonærer og misjonsteologer, vil være enige i denne påstanden.

Men hva mange ikke vil være enig i, er den konklusjonen jeg er kommet frem til, nemlig at den teologi som har avmytologiseringen på sitt program er både logisk og praktisk uskikket til å inspirere misjonsforkynnelsen.

Det er imidlertid klart at den teologiske nyorienteringen som foregår i vår tid, særlig i skriftsyn-problematikken, ikke kan unngå å sette sitt preg på misjonsteologien. I hvert fall kan vi slå fast at ikke minst missiologien er gjenstand for nyorientering og

nytenkning. Det skjer både ved fagteologenes skrivebord og i det praktiske misjonsarbeid. Likevel tror jeg ikke jeg tar meget feil når jeg sier at hovedtyngden og det vesentlige skjer på kommisjons- og konferanseplan, dvs. på internasjonale kirkemøter og misjonskonferanser.

Vi trenger ikke gå langt for å trekke den konklusjon at en ny-interprettering av det evangeliske kerygma lett fører til en relativisering av budskapet som gjør forkynnelsen problematisk. Det har derfor vist seg tendenser som vil legge dialogen til grunn for misjonsvirksomheten istedenfor direkte proklamasjon og forkyn-nelse. Visstnok må vi innrømme at det ekstreme synet her ikke har maktet å slå igjennom. Misjonsdokumentet fra Uppsala 1968 som legger stor vekt på dialogen, presiserer at dialog og forkyn-nelse ikke er det samme, men at de to utfyller hverandre og gir uttrykk for det fulle vidnesbyrd. Det kan vi prinsippielt være enig i.

Likevel har dialogen en stor plass i tidens misjonsideologi slik at den i manges bevissthet står i fare for å bli det grunnleggende. Jeg tror det er på sin plass å presisere at forkynnelsen er det primære og grunnleggende, og at dialogen er sekundær og et hjelpe-middel for forkynnelsen.

Hvis ikke vi godkjenner denne rekkefølgen, er jeg redd for at dialog-idéen med sin sterke inspirasjon fra moderne teologi kan komme til å innta en så sterk posisjon at det går ut over det som er livsnerven i all misjonsaktivitet: Proklamasjonen av Jesus Kristus som Herre og Frelser. Det er ikke uten grunn at Peters ord i Acta 4, 12 ikke har noen god klang i enkelte teologers ører: «Det er ikke frelse i noen annen, for det er heller ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.»

Unnskyld at jeg siterer et meget outrert standpunkt i denne forbindelse. Jeg gjør det for å vise hva en overbetoning av dialogen kan føre til i sin ytterste konsekvens. Sitatet er fra Nordisk Missions Tidsskrift 1964, hefte 4, hvor vi finner en artikkel av professor Kaj Baagø: «Er det missionens mål at omvende hedningerne til kristendommen?» hvor det bl. a. heter: «Mission er ikke

dette at omvende mennesker fra en religion til en anden, men at plante evangeliet i hinduismen og buddhismen. Man kunne f. eks. tenke sig, at nogle missionærer eller asiatiske kristne – tilsluttede sig en buddhistorden eller et hinduashram som kristustroende buddhister eller hinduer. Deres mål skulde ikke være at omvende deres ikke-kristne ordensfæller til «kristendommen», men sammen med dem at høre hvad evangeliet har at si i denne kultur og i dette milieu.»

Det er klart at en slik synkretistisk misjonsforståelse henger sammen med et bestemt syn på Skriftens budskap. Apostlenes Kristus-budskap proklamerer med all tydelighet at Jesus Kristus er den eneste vei til frelse, og at omvendelse og tro har som sin nødvendige konsekvens et radikalt brudd med det gamle.

Et annet viktig moment i nyere misjonstenkning er opphevelsen av kirkens grenser, «Christ outside the walls of the church», «God's Mission». Kirken har ingen særskilt misjon i seg selv, «not a separate mission of it's own.» Istedetfor den konvensjonelle og tradisjonelle rekkefølgen: Gud – kirken – verden må vi sette opp: Gud – verden – kirken. Kirken er en del av verden, «has to be seen as a segment of the world», og det er verden som setter opp timeplanen og arbeidsprogrammet, «The world provides the agenda» (The Church for Others 1967).

Hvor menneskelige behov er til stede, og hvor forholdene fører til spenningssituasjoner som kan gi seg utslag i åpen konflikt, *der* er misjonens muligheter. Revolusjonære bevegelser er uttrykk for at det nye menneske er i ferd med å fremstå, og ved sitt aktive engasjement i og omkring det som skjer, blir den medvirkende til «historiens bevegelse fremover mot den nye menneskehet».

Moderne misjonsteologi setter søkelyset på selve misjonens vesen og spør hva misjon egentlig er. Jeg er redd for at en slik spørsmålsstilling kan være uttrykk for forvirring og uklarhet når det gjelder evangeliets vesen og innhold. På den annen side må vi imidlertid innrømme at de store omveltninger som foregår i dag på så mange områder, gjør en gjennomtenkning nødvendig. Ja, på enkelte områder kan selv en nytenkning være på sin plass.

Den nye misjonsteologiens fortjeneste er at den er jordnær og oppfordrer oss til å gjennomtenke problemer vi før har latt ligge og gjøre innsats på områder vi tidligere har forsømt. Det vil være en utilgivelig likegladhet om vi ikke tar imot utfordringen og engasjerer oss i kampen om rettferdighet. Men alt dette må få sin rette plass i helheten og sammenhengen. Under den lutherske misjonskonferansen i Asmara 1969 merket man seg den kritikken fra den tyske biskop Heinrich Meyer. Han understreket sterkt at evangeliets budskap har sine sosiale konsekvenser, men uttalte samtidig at når arbeidet for sosiale og politiske omveltninger blir fremstilt som noe som i seg selv er frelsende, er dette galt.

Hovedtendensen i dokumentet «Renewal in Mission» er gal, hevdet Meyer, fordi den bygger på og fremmer en feilaktig forståelse av frelsen. Dette var en alvorlig kritikk som ikke bare rammer misjonsdokumentet fra Uppsala, men også retter søkelyset mot tendenser i vår tids misjonstenkning i det hele.

Det er to viktige momenter i Bibelens misjonsforkynnelse – misjonsmotiv som svært ofte mangler eller kommer til kort i misjonstenkningen i dag – nemlig det soteriologiske (frelsesbudskapet) og det eskatologiske moment. Det er ingen tvil om at dette er det vesentligste i Bibelens misjonsforkynnelse og misjonsmotiv, og når disse momentene er svake, blir engasjementet i det som er misjonens anliggende også svakt.

Det tales meget om menneskets «fremmedgjorthet» i dag. Selv om dette minner litt om marxistisk terminologi, kan bruken av selve uttrykket forsvares ut fra Bibelen, jfr. Ef. 2, 12: «fremmede for paktene med deres løfte, uten håp og uten Gud i verden». Det spørres bare hva som ligger i det. Menneskets fremmedgjorthet for Gud må forstås og forklares på bakgrunn av syndetilstanden. Når menneskets fremmedhet for Gud og for hverandre ikke har det fulle syndens alvor i seg, blir Jesu Kristi verk redusert til å være utelukkende en modell på hvordan denne fremmedhet overvinnes. Dette skjer når Jesu fullstendige selvhengivelse for andre inspirerer oss til å bli som han, og på den måten blir det nye mennesket realisert i konkrete sammenhenger i det menneskelige samfunn.

At Jesus led den straff vi skulle ha lidd, og at Guds vrede slo ned over ham for at vi skulle gå fri, er det grunnleggende i hele det bibelske budskap. Når det mangler, mangler i grunnen alt, selv om det ellers er sagt mange gode ting. Misjon blir identisk med humanitær og sosial-politisk virksomhet som andre like godt og kanskje enda bedre kunne ta seg av.

Det er ikke nødvendig å minne om at Jesu legemlige oppstandelse er den avgjørende historiske begivenhet i Bibelens fremstilling av frelsen, og den er også hovedmotivet i Peters misjonspreken på pinsedagen samtidig som den går igjen som en rød tråd i evangeliene og den nytestamentlige brevlitteratur.

Moderne teologi innprenter at hele Jesus-tradisjonen, ikke bare verdensbildet, er fortalt ved hjelp av primitive, mytologiske forestillingsbilder. Dette gjelder både inkarnasjonen, Gudmenneskets virksomhet og påsketildragelsen. N.T. fremstiller disse tildragelser på en slik måte at dersom de løses fra sin historiske faktisitet, er hele saken inadekvat, og det som for Bibelen er motiv for og hensikt med misjonsarbeidet, er borte. Misjon i bibelsk forstand eksisterer ikke lenger, og det er ikke uten grunn at man er på leting etter selve misjonens vesen og spør hva misjon egentlig er. Den moderne eksistensial- og kerygmateologi kan ikke svare på dette spørsmålet, fordi grunnlaget for misjonsforkynnelsen er borte. Når misjonstenkningen da skal forsøke å finne svar på alle de pinefulle spørsmål som melder seg, ser det faktisk ut som den har gått seg vill og ikke kan finne veien tilbake. Den søker motivet på feil sted: «The world provides the agenda». Det egentlige og vesentlige i Bibelen er budskapet om Jesus Kristus han som sa: «Likesom Faderen har utsendt meg, sender også jeg dere» (Johs. 20,21).

Vi har tidligere understreket at det er *budskapet* som er det avgjørende, det budskapet som først ble proklamert i muntlig form, men som senere fikk sitt skriftlige nedslag og oppbevaring for ettertiden i N.T. Dette budskapet har som sin forutsetning det som tidligere var meddelt Guds folk gjennom loven og profetene, dvs., G.T., og siden forholdet mellom N.T. og G.T. er slik, siden G.T. er forutsetningen for N.T. og N.T's budskap er

oppfyllelsen av løftene i G.T., hører hele Bibelen med og vil under Helligåndens ledelse gi den rette forståelse *for* misjonen og den rette forståelse *av* misjonen. I denne sammenhengen er det meget viktig å understreke at det er Jesus Kristus *selv* som er Ordet og Budskapet: «Ordet ble kjødt og tok bolig iblant oss» (Johs. 1,14).

I Bultmanns og hans disiplers teologi er hovedtemaet forholdet mellom den historiske Jesus og den kerygmatiske Kristus. Den historiske Jesus er Jesus som han virkelig var uten de attributter som senere er tillagt ham. Det er imidlertid vanskelig å finne frem til denne historiske Jesus, da vi ikke har stort mer kildemateriale å støtte oss til enn N.T's beretninger. Men den Jesus vi finner i evangeliene, er et produkt av menighetsteologien, den kerygmatiske Kristus.

Det er gjort iherdige forsøk på å avdekke den historiske personen Jesus av Nasaret, men det ser ikke ut til at man på denne veien kommer lenger enn til spekulasjoner. Men skal Jesus Kristus forkynnes, nytter det ikke å bygge på mer eller mindre subjektive spekulasjoner.

P. d.a.s. synes likevel N.T. å inneholde to Jesus-bilder, ett av Jesus *før* og ett av han *etter* påske. Erling Utne sier det slik: (Bibelsyn og Bibelgransking s. 180): «Vi må uten videre innrømme at det er både rimelig og naturlig å regne med at apostlene på grunn av påskeopplevelsen har fått utfylt sitt erindringsbilde av Jesus *før* påske i lyset av møtet med den oppstandne. Mye synes å tale for at de i lyset av en slik revolusjonerende erfaring har kommet til å bringe oss et kristologisk sett innholdsrikere Jesus-bilde enn det strengt historiske.»

Vi kan ikke gå i detaljer her, men vil nøye oss med å henvise til et ord av Jesus, gjengitt i Johannesevangeliet kap. 16,7: «Jeg sier eder sannheten: Det er til gagn for eder at jeg går bort; for går jeg ikke bort, da kommer talsmannen ikke til eder; men går jeg bort, da skal jeg sende ham til eder.»

Dette ordet forteller oss i sin sammentrengte innholdsfylde at det var først etter oppstandelsen og himmelferden at disiplene lærte Jesus å kjenne som den han virkelig var, og dette kjennska-

pet fikk de ifølge N.T's budskap av Den Hellige Ånd. Først nå fikk de det rette kjennskapet til ham. Derfor regner N.T. med at, ikke bare beretningene om de frelseshistoriske begivenhetene i evangeliene, men også den apostoliske tolkning av disse begivenhetene er autoritativ. Da Mesteren hadde vært sammen med apostlene i 40 dager etter oppstandelsen, tok han avskjed med dem. De fikk et sikkert løfte om at han skulle komme igjen på samme måte som de så ham fare opp til himmelen.

De første kristne levde i forventningen om Jesu gjenkomst, og det var hemmeligheten med den fantastiske utbredelsen evangeliet fikk i den første kristentid. Mens de ventet, skulle de være Kristi vidner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ender (Act. 1,8).

«Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderiket til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme» (Matt. 24,14).

Dette ordet uttrykker klart og enkelt hva misjon er, og hvilket mål den har: forkynnelsen av evangeliet for alle folk, det samme evangelium som inneholdes i det apostoliske budskap, – og når evangeliet har lydt utover hele verden, da kommer Jesus Kristus igjen til dom og frelse, og Gudsriket opprettes i all sin herlighet.

Dette er klar og enkel tale. Mye klarere og enklere enn den «eskatologi» som presenteres av mye av den nye misjonstenkingen om «historiens bevegelse fremover mot den nye menneskehet».

Det er den oppstandne og levende frelser som er misjonens oppdragsgiver. Sammen med ham lever vi, og sammen med ham virker vi: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.»